

«No he llegit res que m'hagi sacsejat tant des de *Wonder*»
Jennifer Niven

Ens
TROBEM
al COSMOS

fanbooks

JACK CHENG

ENS TROBEM AL COSMOS

JACK CHENG

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Fanbooks

© Títol original: *See You In The Cosmos*, Carl Sagan

© del text: 2017, Jack Cheng

© de la traducció: 2017, Anna Puente i Llucià

© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Aquesta novel·la es publica per acord
amb Pontas Agency i Film Agency.

Tots els drets reservats

Disseny de Jason Henry

Primera edició: maig del 2017

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext

ISBN: 978-84-16716-32-6

Dipòsit legal: B. 5.018-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, ww.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun
fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Nou enregistrament 1

6 minuts, 19 segons

Qui sou?

Com sou?

Teniu un cap o dos?

O encara més?

Teniu la pell una mica morena, com jo, o grisa i fina, com un dofí, o verda i plena de punxes, com un cactus?

Viviu en una casa?

Jo visc en una casa. Em dic Alex Petroski i la casa on visc és a Rockview, Colorado, Estats Units d'Amèrica, planeta Terra. Tinc onze anys i vuit mesos, i els Estats Units tenen dos-cents quaranta-dos anys, i el planeta Terra té quatre mil cinc-cents milions d'anys. No sé ben bé quants anys té casa meva.

Potser viviu en un planeta de glaç, o sigui que en comptes de cases teniu iglús, i en comptes de mans teniu picadors de gel, i en comptes de peus teniu raquetes de neu, i esteu coberts d'un pelatge de color marró daurat com el Carl Sagan. El Carl Sagan és el meu gos. El vaig batejar en honor del meu heroi, el doctor Carl Sagan, un dels astrònoms més importants dels nostres temps. El doctor Sagan va participar en l'enviament de les sondes Voya-

ger 1 i 2 a l'espai sideral i a dins hi va ficar un disc d'or amb tota mena de sons del nostre planeta, com ara el cant de les balenes i salutacions en cinquanta-cinc idiomes i el riure d'un nadó acabat de néixer i les ones cerebrals d'una dona enamorada i la música més fantàstica de la humanitat, com ara la de Bach, Beethoven i Chuck Berry. Potser l'heu escoltat alguna vegada.

Vaig trobar el Carl Sagan a l'aparcament del supermercat quan encara era un cadell. Estava brut i afamat, i s'amagava darrere un contenidor. Li vaig dir: «Vine aquí, petitó. No tinguis por», però ell somicava i cargolava la cua perquè en aquell moment encara no ens coneixíem. Li vaig dir que no tenia cap intenció de fer-li mal, que jo era pacifista, i suposo que em va creure, perquè quan el vaig agafar de terra ni tan sols em va atacar ni va intentar fugir. Llavors me'l vaig endur a casa. La mare estava ajaguda al sofà, mirant els seus programes, tal com fa sovint, i li vaig dir que havia anat a comprar menjar però que també havia recollit un gosset, i li vaig prometre que el cuidaria molt i que jugaria amb ell i que li donaria menjar i que el banyaria i totes les coses que se suposa que s'han de dir en aquests casos.

Ella va exclamar: «Em tapes la tele!», o sigui que em vaig apartar. La mare del meu millor amic, en Benji, posaria el crit al cel si el seu fill portés un cadellet a casa, però a la meva mare li és igual, amb la condició que faci el sopar per a tots dos i no la molesti mentre mira els seus programes. És una mare bastant enrotllada.

No sé quina mena de programes teniu, vosaltres, però els preferits de la meva mare són els concursos, els programes de judicis i aquells on apareixen cinc dones assegudes en una sala d'estar artificial. Quan sóc a casa d'en Benji mirem el canal de dibuixos animats, perquè ell té televisió a la carta i li encanta *Battlemorph*, igual que a molts nens d'escola. A mi m'agrada força, però si voleu que us sigui sin-

cer, m'estimo més els dibuixos de sempre, com ara *El laboratori d'en Dexter*. El tal Dexter és un nano intel·ligentíssim. No suportó quan la seva germana, la Didi, s'hi fica pel mig i ho engega tot a rodar. M'alegro de no tenir una germana que engegui a rodar el que faig, especialment ara que estic construint el meu propi coet.

El que sí que tinc és un germà gran. Es diu Ronnie, però tothom li diu RJ, excepte la mare, jo i alguns dels seus antics companys d'institut. Els altres li diuen així perquè de segon nom es diu James. En Ronnie és molt més gran que jo. Més del doble, de fet: té vint-i-quatre anys. Viu a Los Angeles i és agent. Ja sé què us esteu imaginant, però no es tracta d'aquesta mena d'agent. No és espia ni agent secret com en James Bond. No lluita contra els terroristes ni enxampa traficants de droga ni juga al pòquer amb els dolents de la pel·lícula, sinó que ajuda els jugadors de bàsquet i futbol a aparèixer als anuncis de vambes. Ben mirat, però, sí que va a festes d'etiqueta i porta ulleres de sol, o sigui que al capdavant deu ser més o menys el mateix.

Al principi, en Ronnie no volia deixar que em quedés el Carl Sagan. No li agrada que la mare i jo ens gastem els seus diners en coses que no siguin menjar i factures de la casa. Quan li vaig parlar del Carl Sagan per telèfon, va dir: «Ni parlar-ne. No ens podem permetre un gos». Jo li vaig dir que creia que SÍ que ens podíem permetre un gos, perquè havia estat comprant el menjar d'oferta del supermercat i fent-me entrepans per a l'escola en comptes de pagar-me un àpat calent, i també havia aconseguit una feina a mitja jornada ajudant el senyor Bashir a apilar les revistes a la seva benzinera. Li vaig dir: «He estat estalviant aquests diners per al meu coet, però en puc destinar una part a comprar menjar per al Carl Sagan, perquè no és un gosset gaire gros i, a més a més, hauries de venir a Rockview algun dia i coneixe'l en persona, vull dir, en gos, abans de prendre cap decisió dràstica».

Això va passar fa gairebé un any i en Ronnie encara no ha conegut el Carl Sagan en gos. Però estic segur que, quan finalment es coneguïn, en Ronnie estarà encantat amb ell, perquè qui podria fer un lleig a aquesta carona?

Eh? Qui podria fer un lleig a aquesta carona?

Això mateix, estic parlant de tu, Carl Sagan. Vols saludar?

Vinga, petitó, saluda.

El Carl Sagan no vol saludar. M'està mirant fixament, com si digués: «Què fots? Amb qui parles? Hi ha algú, aquí dins? No hi veig ningú».

Aquí dins no hi ha ningú, només és un iPod. Em vas estar observant mentre el ruixava amb un esprai daurat, te'n recordes? Estic gravant enregistraments perquè quan els éssers intel·ligents que viuen a milions d'anys llum trobin l'aparell algun dia sàpiguen com era la Terra, ho entens?

No ho entén. Ara està mirant per la finestra. Es distreu amb una mosca.

I llavors... daixonses... de què parlava?

Tant se val. Se'm va acudir que ja deveu haver rebut el disc d'or del meu heroi però que allà on viviu no teniu reproductors de discos, o potser en teníeu fa temps però ja no. En tota la meua vida, jo només he vist els que venen a la botiga de segona mà Goodwill, i no els compra ningú perquè els iPods i els iPhones caben millor a les butxaques. A més a més, aquest iPod té molta més capacitat que un disc. Ja hi vaig pujar tot el que conté el disc d'or i encara hi quedava un munt de memòria. Més endavant vaig descobrir que també es poden fer gravacions, i se'm va acudir que podria enregistrar sons de la Terra que encara no hàgiu sentit. A més a més, us explicaré tot el que passa entre bastidors mentre em preparo per a l'enlairament. Serà com el contingut extra de les pel·lícules!

Tinc UN MUNT de coses per explicar-vos, però hau-

ré d'esperar, perquè el Carl Sagan està assegut al costat de la porta, i això vol dir que té ganes d'anar a fer pipí i caca. I jo encara he de fer la bossa per al viatge! Us parlaré del SHARF i del meu coet en el proper enregistrament.

Nou enregistrament 2

6 minuts, 41 segons

Hola de nou, nois! Us vaig prometre que us parlaria del SHARF i sóc home de paraula. El SHARF és una fira de coets que se celebra al desert del costat d'Albuquerque, Nou Mèxic. D'aquí a tres dies hi faré enlairar el meu coet!

Oficialment, es diu Fira de Coets de Gran Altura del Sud-oest, però tots els membres del fòrum de coets en diuen SHARF, arran del seu nom en anglès: *Southwest High-Altitude Rocket Festival*. És un acrònim. Els acrònims són paraules que es formen unint les inicials d'altres paraules. Per exemple, NASA vol dir *National Aeronautics and Space Administration*, és a dir, Administració Nacional de l'Aeronàutica i l'Espai. A quart de primària vam crear acrònims amb el nostre nom, i jo vaig desglossar el meu nom complet malgrat que la senyora Thompson va dir que amb «Alex» n'hi havia prou. Però jo em volia posar a prova. L'acrònim del meu nom és:

Astrònom
Llançador de coets
Explorador
Xerraire

Aterrit per les aranyes
Natural del planeta Terra
Devot dels coets
Entusiasta
Raonable

També en vaig fer un per al meu heroi. Deia així:

Còsmic
Admirat
Rematadament llest
Li agrada la ciència

Tots els membres del fòrum de coets estan MOLT emocionats pel SHARF. A dalt de tot de la pàgina del fòrum hi ha una publicació que diu FIL OFICIAL DEL SHARF, i ja té UN MUNT de comentaris. La Frances19 va escriure que es tenyirà els cabells d'un color especial per a l'ocasió; en Ganymede i l'Europa van dir que l'any passat va ser superdivertit, i en Calexico va publicar un munt de consells guais per acampar, com ara que si deixes les sabates a fora de la tenda durant la nit t'has de recordar de posar-les de cap per avall l'endemà al matí, perquè hi podria haver escorpins. També va dir que normalment els escorpins surten en parelles, de manera que si en trobes un el més normal és que n'hi hagi un altre. Són bestioles molt romàntiques.

Ja he desat el coet a l'equipatge, juntament amb un raspall de dents, la vella tenda d'en Ronnie i un xampú amb condicionador per estalviar espai. També he empaquetat el pinso especial per al Carl Sagan. Al SHARF se servirà carn a la brasa, però ell no en pot menjar perquè té un aparell digestiu delicat.

Encara em queden coses per ficar a la bossa, però com que necessitava reposar he pujat a la teulada de casa. Abans m'encantava estirar-me al capó del cotxe, tal com fa la

doctora Arrowway a la pel·lícula *Contact*, però com que la meva mare ja no condueix m'envilo a la teulada amb una escala de mà. Normalment hi pujo de nit per ser més a prop dels estels, encara que només sigui per un pis.

Tot i això, també m'agrada pujar-li de dia. La nostra urbanització està ubicada en un turó, i quan sóc aquí dalt tinc una vista privilegiada. Veig les vies del tren i el Burger King, i també la benzinera del senyor Bashir, que té una asta de bandera a fora, on oneja la bandera americana més gran de tot Rockview. És DESCOMUNAL. Més enllà veig la muntanya Sam i la lletra R, de Rockview, gran i blanca, a prop de la base. Una vegada, just abans del partit d'exalumnnes que en Ronnie havia de jugar contra l'equip rival de la nostra ciutat, el Belmar, alguns nois de l'institut de Belmar van venir en plena nit i van transformar la R en una B. L'endemà en Ronnie estava tan furiós que va anotar cinc *touchdowns* i el nostre equip va clavar una pallissa als contrincants. Suposo que els va sortir el tret per la culata.

De vegades, després de passar un dels seus dies silenciosos, la mare necessita aire fresc i surt a passejar. Des d'aquí dalt puc veure on va. Per exemple, ara mateix camina cap a la casa d'en Justin Mendoza, que és més avall del nostre carrer, cap al peu del turó, i quan arriba a la casa d'en Justin o bé tomba a l'esquerra, en direcció a Mill Road, o bé a la dreta, cap a la urbanització d'en Benji. Aquesta ja no la puc veure tan bé perquè està envoltada d'arbres.

Per cert! En Justin va ser qui em va regalar aquest iPod! A l'institut anava un curs per sota d'en Ronnie i temps enrere venia contínuament a casa per jugar amb ell, però després de la universitat no es va mudar, a diferència d'en Ronnie. Ahir mateix em vaig arribar a casa seva per comprar-li l'iPod per vint dòlars, tal com havíem acordat, però llavors em va dir que me'l podia quedar de franc perquè la bateria anava fatal. Va entrar a la casa per anar-lo a buscar i jo em vaig esperar al seu garatge, mirant la moto Honda

que arregla cada dos per tres. Vaig prémer un dels manillars, però va caure un cargol i el vaig col·locar damunt d'un drap blau, al costat d'un munt de peces més.

En Justin va tornar amb l'iPod i el carregador. Li vaig dir: «Ei, Justin, tu que ets mecànic, no hauries d'haver acabat d'arreglar la moto, ja?». Ell em va dir que el problema és que normalment creu que ha acabat, i llavors hi puja i se'n va a fer un volt per pensar en alguna cosa millor per fer, però sempre acaba desmuntant-la i tornant a començar de nou. Li vaig respondre que s'hauria de descarregar un simulador per a la seva moto com el que jo vaig trobar per al meu coet, un que es diu OpenRocket. Em deixa instal·lar-li diferents motors, canviar-li el morro cònic, els alerons i tot el que calgui, i em diu exactament l'altura que assolirà el coet perquè no hagi de comprar cap peça de recanvi fins que no estigui preparat per fer-lo enlairar. Li vaig explicar que va ser així com vaig dissenyar el Voyager 3, el coet que portarà el seu iPod a l'espai.

En Justin em va dir: «O sigui que serà el teu primer enlairament?», i jo li vaig dir: «Exacte», i ell va dir: «No hauries de fer alguna prova?», i jo vaig dir: «Per a això serveix el simulador! Per no haver de fer cap prova, és OBVI!».

En Justin va esclafir a riure i em va preguntar per en Ronnie, i jo li vaig respondre que en Ronnie està tan aprofitat com sempre amb els seus clients potencials. Un client potencial és una persona que en Ronnie vol que vulgui que en Ronnie sigui el seu agent, o sigui que els porta a dinar i els paga el dinar. En Justin em va dir que admira molt en Ronnie, que l'ha tingut sempre per un germà gran. Jo vaig dir: «És curiós, perquè jo també l'he tingut sempre per un germà gran», i en Justin va esclafir a riure una altra vegada. Em va demanar que li expliqués com havia anat el meu enlairament i jo vaig dir que d'acord, i també li vaig dir que li valdria més comprovar el manillar de la seva moto per assegurar-se que no hi faltava cap peça.